

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Misdadige Onschuld

Nr 2144

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Misdadige . Onschuld

HOOFDSTUK I

NAAR SCHATKAMEREILAND

Omstreeks zes uur in de ochtend van een heldere dag, vroeg in de lente, verlieten twee mannen, eenvoudig gekleed, aan de achterzijde een fraai huis in de Cromwellstreet, hetwelk toebehoorde aan Lord William Aberdeen, een welbekend, algemeen voor schatrijk gehouden philanthroop.

De oudste hunner was een man van omstreeks veertig jaar, met een krachtig getekend, energiek gelaat, waarin twee grots, grijze ogen schitterden,

die getuigenis aflegden van ontombare wilskracht en een stoutmoedigheid, die voor niets terug deinsde.

Zijn metgezel was heel wat jonger en vertoonde onder een overvloed van blond haar, een rond, jong gelaat met zachte ogen, die vrolijk konden tintelen, maar ook menigmaal ernstig en somber keken. Zijn naam was Charles Brand en hij bekleedde het ambt van secretaris bij Lord Aberdeen.

Eerstgenoemde was de eigenaar van het huis, John Raffles, de Grote Onbekende, de bittere vijand van Scotland Yard, die hem nog altijd, hoewel vruchteloos, vervolgde en op wiens aanhouding nog altijd een premie van duizend pond sterling was gesteld.

In een lang tijdsverloop was de politie van Londen er inderdaad in geslaagd, de stoutmoedige Gentleman-Inbreker een paar maal te grijpen, maar ieder keer had zij zich slechts zeer kort mogen verheugen in deze overwinning, want telkenmale was de stoutmoedige avonturier er in geslaagd zich te bevrijden, op een wijze, welke de hoofdinspecteur Phileas Baxter met ziedende woede en de eenvoudige agenten van politie met bijna bijgelovige vrees en eerbied voor John Raffles vervulde.

Zelfs gedurende zijn avontuurlijke zwerftochten door alle wereldstreken, had de politie te Londen haar onderzoekingen niet gestaakt en soms herdacht Raffles met een medelijdend glimlachje, hoe hij in de hem toegezonden Londense bladen het bericht had gelezen, dat «de politie thans op het spoor meende te zijn van de langgezochte Gentleman-Inbreker», terwijl hij zich onder een aangenomen naam en met veranderd uiterlijk in volkomen veiligheid, ergens in het binnenste van Bengalen, niet ver van de Noordpool, in het hartje van Zuid-Amerika, of aan de Kaap ophield.

De beide mannen liepen snel de tuin door en traden op een fraai tuinhuis toe, waarvan Raffles de deur opende. Zij traden nu een smaakvol gemeubeld vertrek binnen, zonder aarzelen ging Raffles op de schoorsteenmantel toe en drukte op een goed verborgen knop in het midden van een der krullen van het snijwerk, waarmee de grote spiegel omlijst was. Aanstonds schoof de gehele schoorsteenmantel geruisloos terzijde en ontblootte een smalle opening in de muur, waardoor de twee vrienden verdwenen, terwijl achter hen de schoorsteen even stil weer op zijn plaats terug schoof.

Aanstonds deed Raffles zijn zaklantaarn ontgloeien en bij het licht daarvan liep hij, door Charles Brand gevolgd, door een zeer smalle gang, gevormd door de buitenmuur van het tuinhuis en de loze binnenmuur, die de wand van het vertrek uitmaakte en welk ruimte juist breed genoeg was, om een niet al te zwaarlijvig man doortocht te verlenen. De gang was juist even lang als het tuinhuis breed was, ongeveer vijf meter en aan het uiteinde daarvan bevond zich een ijzeren trap, die tamelijk steil naar beneden voerde.

De beide vrienden daalden de dertig treden van deze trap af en bereikten nu een ondergrondse ruimte. Hier draaide Raffles een schakelaar om en thans ontgloeiden een tweetal elektrische lampen, die de ruimte helder verlichtten. De twee mannen bevonden zich thans in de geheime werkplaats van de Grote Onbekende, ingericht volgens de nieuwste eisen der techniek en voorzien van een aantal machines voor hout en metaalbewerking, fraisbanken, draaibanken, schaafmachines, cirkelzagen en die allen in beweging konden gebracht worden met een electromotor, die in een der hoeken van het ruime, door zes duizend wattlampen verlichte vertrek waren geplaatst.

Op de brede werkbank lagen enige voortreffelijk bewerkte houten modellen, zogenaamde «mallen», die het werk waren van James Henderson, de bekwame chauffeur van de Grote Onbekende, die aan vele zijner avonturen had deelgenomen.

Raffles liep echter het vertrek in zijn volle lengte door en opende opnieuw een deur, welke toegang bleek te geven tot een opslagruimte.

Men zag hier, op brede planken gerangschikt, of opgehangen aan sterke haken, verschillende machineonderdelen, kleine drijfstangen, zuigers, cilinderkoppen, klepveren, nokkenassen, kamwielen van verschillende afmetingen, van koper zowel als van staal, kogellagers, kortom, alles wat er nodig kon zijn voor het herstel van electromotoren en door benzine of ruwolie gedreven machines.

In een der hoeken van het vertrek op een brede, duimdikke plank lagen twee glanzende, grote voorwerpen, prachtig afgewerkt, uit beuken- en palmhout vervaardigde schroeven voor een vlieg-machine.

Raffles trad op een dezer voorwerpen toe, wreef voorzichtig even met de vinger over de glanzend gepolitoerde oppervlakte van een der schroeven en zei, zich tot Brand wendend :

— Dit is wat wij nodig hebben, mijn jongen, en wij zullen nu zo voorzichtig zijn en een reserveschroef mee aan boord van de « Duivel der Lucht » nemen, zodat wij niet weer, zo als een week geleden, de kans lopen op een onherbergzaam eiland te midden van sneeuw en ijs gevangen te worden gehouden, omdat door een noodlottig toeval onze schroef vernield werd.

— Je wilt dus deze schroeven aanstonds naar Schatkamer-Eiland gaan overbrengen?

— Ja, nog vandaag. Hoe eerder wij mijn vlieg-machine, welke wij daar hebben moeten achterlaten, herstellen, hoe beter het is. In ieder geval zal zij er door de koude niet beter op worden. De ijsberen mochten hun aanval eens herhalen en tenslotte denk ik de Duivel der Lucht binnenkort nodig te hebben om er mee naar New-York te vliegen.

— Je wilt dus naar Amerika terug? Met welk doel dan toch? Je doods-vijand Erle Wilson, de meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel, is dood. Je hebt niets meer van die bloeddorstige schurk te vrezen. Waarom zou je je in gevaar begeven, door terug te keren naar de stad, waar Wilson in ieder geval nog veel vrienden moet hebben, die niets liever zullen wensen dan zijn dood te wreken op de man aan wien zij het noodlottig einde van hun aanvoerder ongetwijfeld zullen hebben toegeschreven?

— Het is niet anders dan sport, mijn waarde, hernam Raffles. Het kan je niet ontgaan zijn, dat in de laatste tijd de Engelse bladen vol staan met berich-

ten uit Amerika, meer in 't bizonder uit New-York, die melding maken van steeds brutaler berovingen, soms zelfs op klaarlichte dag en meestal met behulp van een auto gepleegd. Ofschoon ik mij weliswaar in een toestand bevind, die mij een afkeuring van dergelijke daden wel enigszins moeilijk maakt, dat geef ik dadelijk toe.

— Maar Edward, vergelijk jezelf toch niet bij die ordinaire straatrover, riep Brand verontwaardigd uit.

— Dat doe ik ook niet, Charles. Wees er maar zeker van, hernam Raffles bedaard. Ik geloof wel te mogen zeggen, dat mijn doel, mijn streven, iets anders is, dan dat van die lieden, die alleen roven om zichzelf te verrijken en ook menigmaal geweld plegen, dingen, waarvan ik een hartgrondige afkeer heb. Ik denk dan ook niet naar New-York te gaan om met die lieden te confereren, of hen het gras voor de voeten weg te maaien, want voor onafzienbare tijden is mijn jachtgebied in Engeland groot genoeg voor mij. Neen, wedijveren met hen wil ik niet, ik wil hen zo mogelijk bestrijden en dan wil ik vóór alles eens kennis trachten te maken met een jonge dame, die in de hoogste mate mijn belangstelling heeft gewekt.

— Wat is dat? riep Brand verwonderd en verheugd uit. Zou jij waarlijk je aangetrokken gevoelen tot een lid van het schone geslacht? Dat is dan iets nieuws! Is zij een goede partij?

Maar Raffles hief bezwerend de hand op en riep :

— Wat ik je bidden mag, Charles, geen grappen van dien aard. Van iets dergelijks is natuurlijk geen sprake. Stel je toch eens voor. John Raffles, die zich als een burgermannetje naar het bureau van de Burgerlijke Stand zou begeven met het doel om aan te tekenen, zoals men dat, geloof ik, noemt. Het denkbeeld is te zot, om er langer dan een ondeelbaar ogenblik bij stil te staan.

— Maar wie is dan die jonge dame, die zodanig je belangstelling heeft

gaande gemaakt ? vroeg Brand. Hoe heet zij ?

— Dat zou ik je onmogelijk kunnen zeggen.

— Wat is dat ? Je weet niet eens hoe de vrouw heet, die je wil leren kennen ?

— Ik weet het werkelijk niet, mijn waarde. Ik kan je echter wel zeggen, hoe zij er uit ziet. Ze heeft een lief, onschuldig, rein gezichtje, waarin geestkrachtige, zachte madonna-ogen, en zij is de gevaarlijkste misdadigster, die op dit ogenblik New-York onveilig maakt, en dat wil nog al iets zeggen.

— Nu weet ik over wie je spreekt, riep Brand opgewonden. Zij noemen haar in New-York het meisje met het madonnakopje en zelfs haar slachtoffers roemen de aanvallige tederheid van haar gelaatstrekken. Het is een negentienjarig meisje, en als de bladen de waarheid spreken, dan moet zij zelfs aan het hoofd staan van een dievenbende.

— Dat een bevallig, jong meisje, aan het hoofd staat van een bende misdadigers, is eigenlijk niet zo verwonderlijk. Naar ik mij meen te herinneren, bestaat de methode van deze dame hierin, dat zij zich, voorzien van gunstige getuigschriften, die natuurlijk een voor een zijn nagemaakt, zich als kamermeisje ergens verhuurt, vervolgens het ogenblik afwacht, dat er rijke logé's of gasten op bezoek zijn, om dan haar medeplichtigen binnen te laten, die hun slag kunnen slaan. Het moet al eens voorgekomen zijn, dat zij persoonlijk haar slachtoffers met chloroform bedweldmd heeft.

— Maar dat is dan een hoogst gevaarlijk creatuur, riep Brand uit.

— Ongetwijfeld en daarom heeft ze juist mijn grote belangstelling, hernam Raffles. En nu zullen wij hier niet langer blijven praten. Laten wij maar liever aan het werk gaan.

— Ik ben tot je dienst, Edward.

De beide mannen tilden de twee propellers een voor een van de plank en droegen ze naar de aangrenzende werkplaats.

Hier bevonden zich verscheidene pakkisten van verschillend formaat en Raffles had er spoedig een uitgezocht, groot genoeg om de twee schroeven te kunnen bevatten.

De kist werd voor een groot gedeelte met houtwol gevuld, de beide schroeven werden er in gelegd en zorgvuldig vastgezet met houten wervels, die met laken gevoerd waren om het gepolitoerde houtwerk zelfs voor het minste krasje te behoeden.

De kist woog nu tamelijk zwaar en de beide mannen hadden vrij wat moeite om haar te vertillen.

Nog voor zij de voet van de ijzeren trap bereikt hadden, zei Raffles, na zijn horloge te hebben geraadpleegd :

— Henderson zal wel op zijn. Wij zullen de brave kerel eens hier laten komen.

Raffles greep de hoorn van de huis-telefoon en stelde zich in verbinding met de chauffeur, die boven de garage sliep.

Vijf minuten later verscheen er een breed geschouderde reus met een open gelaat, een nek als stier en vuisten, die een os met een slag zouden kunnen verpletteren ; dat was James Henderson, de trouwe chauffeur van John Raffles.

— Luister eens James, begon Raffles, wij hebben in deze kist twee propellers voor onze vliegmaschine, die zich thans op Schatkamer-Eiland bevindt, maar de trap is wat steil en die kist is wat zwaar om je de waarheid te zeggen.

Zonder een nadere verklaring af te wachten, bukte de reus zich, greep de lastig te behandelen kist in het midden vast, tilde haar blijkbaar zonder enige inspanning op zijn schouders, hield haar vast bij een van de lussen van touw en begon de ijzeren trap te bestijgen, zonder dat uit een van zijn bewegingen bleek, dat hij zich merkbaar inspande.

Raffles keek hem een ogenblik na en zag toen Brand glimlachend aan.

— Ik geloof, dat die propellers teza-

men met de kist ongeveer vijf honderd pond wegen, zei hij zacht.

— Dan is het ook zo verwonderlijk niet, dat hij er weinig moeite mee heeft, hernam Brand. Ik heb hem wel eens in onze turnzaal met één hand, twee honderd vijf en dertig kilo in de hoogte zien drukken, dat is dus heel wat meer dan de Franse wereldkampioen in het gewicht heffen.

Henderson was op dit ogenblik boven aan de trap beland en riep naar beneden :

— Waarheen verder, Mylord ?

— Naar de garage, James. Over een paar uur vertrekken wij met de auto naar Aberdeen, waar onze grootste motorboot ligt, de «Zeearend», en vandaar steken wij weer naar mijn onbewoond eiland over ten Noorden van IJsland, om er de vliegtuigmachine te gaan herstellen.

— All right, Mylord, kwam de reus, even kalm, als wanneer Raffles hem gezegd zou hebben, dat hij een reisje naar een Engelse badplaats ging maken, en toch lagen de gevaren en moeilijkheden van de tocht over de met ijs overdekte zee nog vers in het geheugen van de reus.

Raffles en Brand hoorden hem de zware kist weer opnemen en daarop doofden zij de lichten, sloten de deuren en bestegen op hun beurt de trap, die naar de geheime gang voerde.

Henderson bleek de kist reeds door de overdekte verbindingsgang naar de garage te hebben gebracht, die met twee grote schuifdeuren uitkwam op een stille zijstraat, waar zich slechts bij hoge uitzondering een voorbijganger vertoonde en waarvan de tegenoverliggende zijde gevormd werd door de blinde muur van een grote fabriek.

De beide mannen begaven zich weer door de tuin naar het huis en begonnen aanstonds de voorbereidselen voor hun vertrek te maken.

Vele kleren en vermommingen konden zij ditmaal niet meevoeren, om de vliegtuigmachine niet al te zeer te belasten, maar beiden zorgden toch voor een paar dozijn pruiken en voortreffelijk na-

gemaakte baarden en knevels, welke zij daar ginds onmogelijk zo goed zouden kunnen krijgen.

Wat zij nodig hadden werd in twee speciaal daarvoor vervaardigde koffers gepakt, die juist in het kleine laadruim pasten van de elektrische vliegtuigmachine, hetwelk een snelheid kon ontwikkelen, dat de zeven honderd kilometer per uur ver te boven ging, dit niet gedurende enige minuten, maar als het moet uren, dagen en weken achtereen, zolang de voorraad olie strekte, want practisch gesproken waren de accumulator en batterij onuitputtelijk en zij behoefde slechts na een langdurig gebruik opnieuw te worden geladen volgens een methode, die het geheim van John Raffles was.

Om half drie in de namiddag verlieten Raffles en Brand het fraaie huis en Gaston, de oude kamerbediende, vermoedde niet anders of Zijne Lordschap begaf zich naar een zijner landgoederen om die te inspecteren...

Het is een lange weg naar Aberdeen, in het Zuiden van Schotland aan de kust gelegen en beschikkend over een voortreffelijke haven, maar Henderson, die zijns gelijke als chauffeur vruchteloos zocht, legde die tocht in minder dan zes uren af.

Het was bij half negen toen de grote reiswagen stopte voor het hotel het « Vergulde Anker » dicht bij de haven gelegen en de reizigers haastten zich, zich te verfrissen en zich vervolgens naar de eetzaal te begeven, die reeds bijna verlaten was, teneinde daar de inwendige mens te versterken.

Men zou die nacht te Aberdeen doorbrengen en de volgende dag pas laat in de namiddag in zee steken, want Raffles wilde de reis zo inrichten, dat hij de ijszone pas zou bereiken tegen dat het weer licht werd, om op deze wijze het gevaar ener ontmoeting met de ijsbergen zoveel mogelijk te verminderen.

Toen een kellner de koffie binnen bracht en nadat de man zich weer verwijderd had, merkte Brand op :

— Je moet me niet kwalijk nemen, Edward, maar ik blijf de reis naar Schatkamer-Eiland in deze tijd van het jaar een zeer gewaagde onderneming vinden.

— Waarom? vroeg Raffles, terwijl hij dikke rookwolken uit zijn sigaret blies.

— Wat een vraag! Ben je nu al vergeten met welke schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden wij te kampen hebben gehad, toen wij een week geleden ongeveer het eiland met je motorboot wilden verlaten? Je bent genoodzaakt geweest door middel van dynamiet het ijs over een lengte van een kilometer op te blazen, teneinde aldus een vaargeul te maken, reikende van het verlaten eiland tot aan de open zee, die al spoedig heel wat minder open bleek te zijn, dan dat wij ons voorstelden, want er kwam een onafzienbaar ijsveld ons in de weg, dat wij slechts met zeer veel moeite hebben weten over te steken. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat de vaargeul die je kunstmatig in het leven hebt geroepen, reeds een paar uur later

weer zal zijn dichtgevroren, want als ik mij niet vergis was de thermometer op die dag tot dertig graden onder nul gedaald.

— Drie en dertig, Charles, hernam Raffles. Ik erken, dat er moeilijkheden aan de reis verbonden zijn, maar vergeet niet, dat wij thans de «Zeearend» zullen gebruiken, die bijna tweemaal zo groot is als de «Zeemeeuw», waarmee wij de tocht van Schatkamer-Eiland naar Hull maakten, en dat zij over een veel krachtiger motor beschikt. Bovendien is het een week lang zeer zacht en zonnig weer geweest, hetgeen er wel toe zal hebben bijgedragen de ijsvelden te ontwrichten en tenslotte, als de nood aan de man komt, zou ik weer gebruik maken van dynamietpatronen. Wij zullen een kist met een paar honderd van die nuttige voorwerpen mee aan boord nemen.

— Dan hoop ik maar één ding, hernam Brand droogjes, dat die kist met dynamiet behoorlijk wordt weggestuwd.

HOOFDSTUK II

DE VLEIEMACHINE

De drie mannen genoten een voortreffelijke nachtrust, wel verdiend na een week van spannende, gevaarlijke en vooral uiterst vermoeiende avonturen, namen een bad, gebruikten laat het ontbijt, wandelden wat door de stad, genoten van het heerlijke uitzicht over de baai, bezichtigden in het boothuis van de koninklijke jachtclub de « Zeearend », de fraaie, zeewaardige motorboot van Lord Aberdeen en besteedden het overige van hun tijd aan de inspectie van het inladen van enige kisten met levensmiddelen, wapens, ammunitie en de kist met dynamietpatronen, waarop Brand scherp het oog gevestigd hield, teneinde zich te overtuigen, dat het gevaarlijke goedje een plaats in het vooronder kreeg, waar de kist met behulp van touwen en sterke krammen door hemzelf werd vastgesjord, zodat zij in geval van een schok of aanvaring niet van haar plaats zou kunnen vallen.

Omstreeks half vier, nadat ook de kist met de beide propellers en de bagage van de reizigers aan boord was gebracht, scheepten de drie mannen zich in, nadat de auto een plaatsje had gevonden in de garage van het hotel, waar zij gelogeerd hadden.

Onmiddellijk nadat de boot de haven had verlaten, noteerde Brand dat in zijn zakagenda.

Dit was volstrekt geen overbodige voorzorgsmaatregel, want Raffles bezat op dat tijdstip van zijn veelbewogen leven, in verschillende hoofdplaatsen van de gehele wereld, ja tot zelfs in Dakar, San Francisco en Stelbourne, niet minder dan vijf en zestig automobielen, grote en kleine, benevens een zevental motorboten, allen onder een andere naam en het was eenvoudig ondoenlijk, uit het hoofd te onthouden, waar zich op een gegeven ogenblik al die voertuigen bevonden, die zeer vaak onverwachts moesten worden gebruikt en dan weer op een plaats terecht kwamen, somtijds honderden kilometers verwijderd van de plaats van vertrek.

En als Brand zijn zorgvuldig bijgehouden agenda eens doorbladerde, dan bevond hij dat er zich op dit ogenblik een zeiljacht van Raffles op de ree van Genua, een motorboot in de haven van IJmuiden, een tweede te Napels, een derde ter rede van Odessa en die zou op dit ogenblik niet zonder heel wat moeite te bereiken zijn. Dan nog een in de haven van Hull, de trouwe « Zeemeeuw », de vijfde in een goed verborgen grot op Torghattan, het eenzame visserseland op de kust van Noorwegen en dan was er de « Zeearend », waarvan de drie mannen thans het dek onder hun voeten hadden.

Wat de auto's betreft, er bevonden zich wagens in garages te New York, te Rotterdam, te Wenen, en verder in Tokio, Hongkong, Boedapest, Belgrado, Madrid, Kaapstad, Melbourne, een te Temesvar, eveneens onbereikbaar voor het ogenblik, twee in Philadelphia terwijl de rest was verdeeld over enkele steden in Azië, Australië, Zuid-Amerika en Engels Indië.

Het was een dure grap, vond Brand, maar hij had er reeds menigmaal het nut van ondervonden, vooral in streken, waar het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk was een auto te huren, juist wanneer zulk een voertuig volstrekt onmisbaar mocht worden genoemd.

Het was voor de tijd van het jaar in Schotland bijzonder zacht weer en het viel Brand, zelfs nu nog, na de ervaring van een week geleden, moeilijk, zich voor te stellen, dat men slechts na twee dagen varens een streek zou ontmoeten waar de wintervorst nog altijd zijn scepter zwaaide, waar felle koude heerste, waar zich onafzienbare ijsvelden uitstrekten en de onder water reeds ten dele gesmolten ijsbergen met donderend geraas omstortten.

Pas na vele uren varens, toen de zon reeds weer aan de kim verrees, ontwaarden de drie reizigers, die om de beurt enige uren hadden geslapen, het eerste ijs, een klein veldje slechts, nauwelijks een kilometer in omvang en dat snel in grootte verloor onder de invloed van de zonnestralen en de lauwe golven.

Maar om twaalf uur in de middag doemden er in de verte grote ijsbergen op en de koude werd toen zo voelbaar, dat de reizigers hun pelzen moesten aantrekken. Het vroom minstens tien graden.

De « Zeearend » doorsneed intussen met de regelmaat van een uurwerk de golven en de motor roffelde onder het toezicht van James Henderson zijn eentonige cadans.

Toen de zon reeds naar de kim neeg en nadat de reizigers IJsland enige streken westwaarts hadden laten liggen,

doemde een donkere plek aan de horizon op.

Dat was Schatkamer-Eiland, het onbewoonde, onherbergzame eiland in de IJszee, waar Raffles een deel van zijn schatten bewaarde en waarheen hij, niet lang geleden van Amerika komende, met zijn vliegmaschine gevlogen was, teneinde zich te onttrekken aan de achtervolging van de New Yorkse politie, die op de hoogte was geweest van zijn vertrek en daarvan zeker haar Engelse collega's in kennis zou hebben gesteld.

In de onmiddellijke nabijheid van het eiland namen de drijvende ijsschotsen en velden in aantal toe en Raffles had de grootste moeite telkens en telkens opnieuw deze drijvende hinderpalen uit de weg te gaan.

Maar tenslotte werd hem dit volkomen onmogelijk. Op ongeveer tweehonderd meter uit de lage wal werd de ijsmassa zo compact, dat er aan doorvaren niet te denken viel.

Er bleef dus niets anders over, dan de motorboot vast te leggen aan de rand van een groot ijsveld, dat zich tot aan de kust onafgebroken uitstreekte.

Gelukkig werd de « Zeearend » aan de kant van de zee beschermd door een tweede ijsveld, dat zich als het ware dwars voor de opening geschoven had, welke de motorboot zoeven was ingevaren en zodoende een slagboom vormde tegen het opdringende ijs.

Raffles begreep echter wel, dat deze toestand niet lang kon aanhouden, daar de kracht van het opdringende ijs weldra zo groot zou worden, dat de schotsen over elkaar heen zouden schuiven en weldra de kleine kom zouden vullen, waar zich thans de « Zeearend » in betrekkelijke veiligheid bevond.

Zij zouden zich met onweerstaanbaar geweld op het ranke vaartuig werpen, dat nauwelijks achttien meter lang en drie meter breed was over de hoofdsparren, onherroepelijk verpletteren en ten ondergang doemen, de beide propellers voor de vliegmaschine zouden verloren

gaan en zelfs al zouden de reizigers de kust bereiken, dan zou hun toestand niettemin ernstig zijn, want Schatkamer-Eiland lag buiten iedere route en zelfs de weinige schepen, die zich van IJsland naar Spitsbergen begeven, laten dit kleine eiland vele mijlen ver aan stuurboord liggen en denken er niet aan dit aan te doen, wel wetende, dat zij er geen bewoners zullen aantreffen en dat het zelfs in de zomer niet veel meer was dan een onherbergzame plek.

Het was dus zaak, zo spoedig mogelijk te trachten de boot in veiligheid te brengen, vóór zich de kom, ongeveer vijftig meter in het vierkant, achter haar zou sluiten. De drie mannen stapten op het ijsveld, dat hier in de onmiddellijke nabijheid van de kust bijna een halve meter dik was en lieten hun blikken in het rond waren.

Zover het oog reikte niets dan ijs, glinsterend in de laatste stralen van de ondergaande zon, hier en daar hoge schotsen en dan telkens een onheilspellend gerommel, veroorzaakt door ineensstortende ijsbergen, die zich soms op hele kilometers afstand bevonden, maar wier ondergang tot zelfs hier te horen was, omdat de vaste ijsmassa dat geluid voortplantte.

Dicht daarbij was het onafgebroken geraas hoorbaar van het kruiende ijs, dat zich bij de lage klippen aan de zuidkust van het eiland steeds hoger opeen stapelde.

Gelukkig bleef de kleine baai, aan welker einde zich een boothuis bevond, voor dit gevaar gevrijwaard, want de ingang ervan was nauw en de oevers waren laag en zandig.

Daar strekte de ijsvlakte zich uit zo vlak als een spiegel, zonder enige scheur, zonder een barst.

Maar vóór de landtong, welke de baai bijna geheel afsloot, had het ijs zich tot een hoogte van bijna tien meter opgestapeld.

Raffles aarzelde niet.

Hij wendde zich tot zijn beide metgezellen en zei :

— Het is noodzakelijk, vrienden, dat wij vóór alles de beide propellers aan land brengen. Wanneer dat eenmaal is geschied en wij hebben ook de nodige gereedschappen overgebracht, dan lopen wij tenminste geen gevaar meer, om op Schatkamer-Eiland ingesloten te worden.

— En onze arme motorboot, Mylord, vroeg Henderson, die bijna de tranen in de ogen kreeg bij de gedachte, dat zijn geliefde « Zeearend » hier zou moeten achterblijven.

— Wanneer het enigszins mogelijk is, James, zullen wij niet nalaten de boot in veiligheid te brengen, antwoordde Raffles op ernstige toon.

— Maar daarom mogen wij ons leven niet in gevaar brengen.

De drie mannen begaven zich weer aan boord van de motorboot en het duurde niet lang, of zij hadden de zware kist, waarin de beide vliegtuigschroeven verpakt waren, op het ijsveld getild.

Henderson bond er een stevig touw aan en spande zichzelf voor de kist, terwijl Raffles en Brand zich belastten met de geweren, enige bijlen, de kist met gereedschappen en enige andere noodzakelijke voorwerpen.

Het ging moeijlijk, de zware kist zonder al te veel schokken voort te trekken over de ongelijke oppervlakte van het ijs, maar een half uur later hadden de drie mannen toch de ingang van de baai bereikt en van dat ogenblik af gleeed de kist met het grootste gemak over de spiegelgladde oppervlakte.

Alle voorwerpen, welke de drie mannen hadden meegevoerd, werden in het boothuis opgestapeld, waarop de drie mannen de terugtocht aanvaardden, die nu heel wat sneller verliep.

Niet zonder schrik zagen zij, dat de kom, waarin de motorboot een toevlucht had gezocht, zich enigszins vernauwd had en het zou zeker geen uur meer duren, of zij zou zich sluiten.

Raffles stond een oogenblik in nadenken verzonken en riep toen uit :

— Er is maar één middel, vrienden, om de « Zeearend » naar de kust te brengen. Wij zullen haar over het ijs moeten slepen, maar het zal moeilijk gaan. Laten wij haar zoveel mogelijk verlichten en alles uitladen, wat niet spijkervast is.

Aanstands werd met dit werk begonnen en terwijl Brand op het ijsveld bleef staan, reikten Henderson en Raffles hem alles toe, wat kon worden uitgeladen en het gewicht van de boot zou verlichten.

Dit zou echter niet gelukt zijn, als men niet had kunnen beschikken over de geweldige lichaamskracht van Henderson.

Op deze wijze, terwijl de drie mannen alle krachten inspanden, en de ijsdam achter hen zich begon te bewegen, en de zon reeds achter de horizon was verdwenen, slaagden zij er eindelijk in, de boot behouden op de ijsvlakte te trekken.

Nu was het zaak, de boot nog verder te brengen en dit was lang niet gemakkelijk door de ruwe en ongelijke oppervlakte van het ijsveld, vol spleten en scheuren, die menigmaal een meter breed waren.

Maar na eindeloze inspanning, die twee uur in beslag nam, bereikte de « Zeearend » eindelijk veilig het uiteinde van de baai en het vaartuig kon in het uit boomstammen opgetrokken boothuis veilig worden ondergebracht.

Nu werd de kist met de beide propellers naar de houten hut gebracht, die een week geleden de drie mannen tot verblijfplaats had gestrekt en toen waren de reizigers door de inspannende arbeid zo uitgeput, dat zij, nadat haastig een vuur was aangemaakt, en een eenvoudige maaltijd was genuttigd, dadelijk hun legersteden opzochten. Vijf minuten later waren zij in een diepe slaap verzonken, die onafgebroken acht uren voortduurde en waaruit zij verkwikt ontwaakten, toen de zon de vol-

gende ochtend boven de horizon was gerezen.

Het vuur was des nachts uitgegaan en Henderson haastte zich het weer aan te leggen met behulp van het dode hout en de zware blokken, welke hij in de kelder van de hut vond.

Brand hield zich intussen bezig met het gereed maken van een stevig ontbijt en nadat de drie mannen dit genuttigd hadden, trokken zij hun pelzen aan. Brand greep zijn kist met gereedschappen, Raffles nam de geweren voor zijn rekening, die zeker niet overbodig waren wegens het gevaar van een ontmoeting met ijsberen, en Henderson laadde de kist met de beide propellers op zijn schoulers, waarop de tocht naar de hoogvlakte een aanvang nam, waar de Duivel der Lucht omstreeks een week geleden was neergestreken.

Aan de voet van de ruim honderd meter hoge, vlakke tafelfrots gekomen, die een groot gedeelte van het eiland vormde, werd halt gehouden om een weinig uit te rusten, waarop Raffles en Brand het eerst naar boven togen, de staaltros met zich mee voerende, waaraan men de zware kist naar boven zou trekken, want het werd al spoedig duidelijk, dat zelfs Henderson geen kans zou zien, langs het sterk hellende, met een dikke laag sneeuw bedekte rotspad naar boven te klauteren, een gewicht van vier honderd pond torsend.

De staaltros werd aan de kist vastgemaakt, Henderson klom op zijn beurt naar boven en niet zonder moeite sjoerde men het zware vrachtje langs de berghelling naar boven.

Het was gemakkelijk, de kist over de sneeuwlaag voort te trekken tot aan de plek, waar de vliegmaschine rustte onder haar kleed van zeldoek, waarvan slechts de uiterste puntjes te zien waren, terwijl de rest onder een dikke laag sneeuw was bedolven.

Het kostte heel wat moeite deze laag te verwijderen, maar eindelijk werd het fraaie toestel weer voor de dag ge-

bracht, met haar vleugels los gemaakt en tegen de wielen leunend.

Daar stond de Duivel der Lucht, gelukkig ongeschonden, op de schroef na, waarvan een der bladen versplinterd was. Dat was het werk geweest van de ijsberen, die hier een week geleden het onbewaakte toestel hadden ontdekt en met een half dozijn tegelijk op de schroef waren aangevallen, welke zij met hun machtige klauwen bijna geheel hadden vernield.

De kist werd open gemaakt en gelukkig bleken de beide luchtschroeven niet het minst te hebben geleden.

Een ervan werd ontpakt. De vernielde propeller werd verwijderd en de nieuwe werd in haar plaats bevestigd. Binnen een half uur was de Duivel der Lucht gereed om opnieuw zijn tocht over de Grote Oceaan te aanvaarden.

Brand had de elektrische oven van het toestel aangezet en de warmte daarvan was voldoende, om de stijf geworden olie in alle geleidingen van de machine weer te doen ontdoolen en een kwartier later draaide de schroef lustig bij wijze van proef.

De luchtbanden der wielen van het onderstel werden opnieuw opgepompt, de weinige spandraden, welke zich aan het toestel bevonden, werden zorgvuldig nagespannen en Henderson overtuigde zich, dat ieder moertje, ieder schroefje, behoorlijk was aangedraaid.

Zo vergenoegde men er zich mede, een eenvoudige maaltijd te nuttigen, bestaande uit brood, door Brand in de elektrische oven van de vliegtuigmachine ge-roosterd, boter, kaas, een blikje mak-reel en bananen.

— Wanneer gaan we vertrekken ?

— Wij vertrekken om twee uur, Charles. Als wij rekenen dat de overtocht, zoals gewoonlijk tien uren duurt, zouden wij om twaalf uur in de nacht op de Oostkust van de Verenigde Staten of van Canada kunnen landen, waar de klokken dan zes uur in de namiddag zullen aanwijzen, om de eenvoudige re-

den, dat ons heerlijk hemellichaam, de zon, dan nog een reis van zes uren zal moeten afleggen, alvorens zij deze streken bereikt.

— Maar zou je vóór ons vertrek niet eens je schatkamer gaan inspecteren ?

— Waarom zou ik ? vroeg Raffles schouderophalend.

— Wel, het is twee jaar geleden, dat je hier een zeer onwelkom bezoek van zeeroovers hebt gehad !

Zodra de zee weer vrij is, over een paar maanden dus, zullen wij ons eiland opnieuw bezoeken, de hut herstellen, die door de beren zwaar gehavend is, en dan zul je je zin hebben en je kunnen overtuigen, dat mijn schatkamer zich nog altijd op dezelfde plek bevindt, veilig voor nieuwsgierige ogen !

— Waar denk je te landen ?

— Niet al te dicht in de buurt van New York antwoordde Raffles glimlachend.

— Overal elders ook, Edward ! riep Brand uit.

— Je begrijpt toch wel, dat toen de politie eenmaal de overtuiging had gekregen, dat John Raffles zich met zijn vliegtuigmachine op Amerikaans grondgebied bevond, zij naar alle richtingen telegrammen heeft gezonden, om een omschrijving van dat toestel te geven teneinde de bestuurder ervan aan te houden !

— Vriend Charles je draaft door ! Wat heeft men aan de beschrijving van een toestel, dat in uiterlijk slechts zeer weinig afwijkt van de gebruikelijke machines, waarvan bovendien alleen al in Amerika op zijn minst een honderdtal verschillende modellen gebruikt worden, van hout zowel als van metaal, terwijl er telkens nieuwe en weer anders ontworpen modellen bij komen ? Wie heeft bovendien een nauwkeurige beschrijving van dat toestel kunnen geven ?

— Wel, die landbouwer Cooper, in wiens loods je het toestel hebt mogen neerzetten. riep Brand uit.

— Kom, kom, dat zijn praatjes ! Hoe zou een leek, die misschien verstand heeft van ploegen en dorsmachines, een oordeel kunnen vellen over een vliegtuig ?

— En als men het toestel dan toch in beslag wist te nemen ?

— In 's hemelsnaam, antwoordde Rafles schouderophalend, het zou mij leed doen voor mijn trouwe toestel, maar op dit ogenblik zijn er twee nieuwe voor mij in aanbouw in België, de machines daarvan staan klaar in onze geheime werkplaats ; het zou dus een financieel verlies zijn, anders niets.

— En als men het geheim van je electromotor ontdekt ?

— Beste Charles, je weet even goed als ik, dat er op 't ogenblik in Amerika en Engeland en misschien ook wel in Rusland proeven worden genomen om de atoomkrachten aan te wenden in

schepen en andere voertuigen. Misschien is de tijd nabij dat ik mijn electromotor, hoe goed hij nu ook nog dienst doet, bij het oud roest kan werpen, dat ik, wil ik met mijn vliegtuig kunnen meedoen met de dan bereikte snelheden, ik van een geheel ander principe zal moeten uitgaan. Maar bovendien heb ik mijn maatregelen genomen, die dat onmogelijk maken. Wanneer een onbevoegde hand het metalen omhulsel wil verwijderen, dan mag hij blij zijn als hij er zonder gebroken ledematen afkomt, want dan wordt een kleine helse machine in werking gesteld, die het gehele mechaniek verbrijzelt en versplintert. Nog meer bezwaren ?

— Ik zwijg al, Edward, ik zwijg al... Ik heb het al gezien; je wilt en je zult naar Amerika ! Je wilt volstrekt kennis maken met « het meisje met de madonna-ogen ».

HOOFDSTUK III

REIS EN AANKOMST

Dadelijk nadat de mannen hun lunch beëindigd hadden, werd alles voor het vertrek in orde gemaakt.

Het oliereservoir werd bijgevuld, de wapens werden aan boord geladen, evenals de dekens; de koffers en het valies van Henderson werden in de bagageruimte gebracht, de voorraad levensmiddelen, reikend voor bijna twee weken, in blikken bussen verpakt, werd nog eens nagezien en nadat Raffles zich had overtuigd dat de « Zeearend » zich veilig en wel in haar goed verborgen boothuis bevond, begaven de drie mannen zich aan boord van het vliegtuig.

Het was juist twee uur, toen de schroef begon te draaien, eerst langzaam en spoedig zo snel, dat zij zelfs niet meer te zien viel.

De wielen rolden over de brede planken, welke Raffles er uit voorzorg onder had laten brengen en eensklaps, als met een sprong, verhief de Duivel der Lucht zich van de hoogvlakte en steeg trots als een adelaar in de blauwe lucht omhoog.

Raffles, die vooraan in de cockpit achter de knuppel zat, en de ogen gevestigd hield op het instrumentenbord

en op het platte glazen kastje, waarachter een uitnemende kaart van de Atlantische Oceaan bevestigd was, die na iedere halve draad een weinig kon worden verplaatst, zodat er een nieuw gedeelte zichtbaar werd, cirkelde eerst enige malen boven het eiland en zette toen koers in zuidwestelijke richting.

Reeds na een kwartier, terwijl de vliegmaschine zich op een hoogte van drie duizend meter bevond, kreeg men IJsland in het zicht, een eiland, dat in grootte Ierland nog overtreft.

Het was nog geen vijf uur, toen Brand, die zich enige uren met een kijker gewapend had, aan de westelijke gezichtseinder een nevelachtige plek ontwaarde, waarvan de vormen zeer snel en duidelijk toenamen; het was Kaap Race, het uiterste oostelijke punt van New Foundland, het grote eiland, dat op de Oostkust van Canada is gelegen en als het ware de Golf van St. Lawrence, een der grootste der wereld, als men de Hudsonbaai uitgezondert, afsluit.

In ongeveer drie kwartier stak de vliegmaschine New Foundland van Kaap Race tot Corner Brook in zijn volle breedte over, waagde zich vervolgens

boven de Golf van St. Lawrence, maar hield toen noordelijk aan, en kreeg weer land in zicht bij de monding van de Notashkwan.

Dadelijk begon Raffles naar een geschikt landingsterrein te zoeken en eindelijk streek hij neer in de buurt van Chicoutimi, een klein dorp, ten oosten van het St. John's Meer, op ongeveer honderd vijftig kilometer ten noorden van Quebec.

Heinde en ver was geen andere woonstede te zien, dan de eenzame landhoeve, in welker onmiddellijke nabijheid de Duivel der Lucht was neergestreken.

Het duurde zelfs geruime tijd, voor er een levend wezen kwam opdagen in de gedaante van een oude, tamelijk knorrig boer, die wel bereid was de vliegmaschine in een van zijn schuren onder dak te brengen, mits Raffles hem daarvoor met een aanzienlijk bedrag schadeloos stelde.

Niet zonder moeite werd de Duivel der Lucht over het drassige weiland naar de schuur gereden, waarbij twee zoons van de landbouwer, die Pearl bleek te heten, behulpzaam waren en weer moesten de draagvlakken worden gedemonteerd, daar men anders het toestel onmogelijk een plaats in de schuur had kunnen geven.

Hij liet zich door de landbouwer een ontvangstbewijs geven en vervolgens informeerde hij naar de beste wijze om de dichtst bijzijnde grote stad, in dit geval Quebec te bereiken. Van een spoorlijn bleek geen sprake te zijn.

Men zou nu gebruik moeten maken van een dier eigenaardige wagentjes, op vier zeer hoge en dunne wielen, zoals ze op de meeste farms in Canada en Amerika nog in gebruik zijn, en waarvan de vering ongeveer alles te wensen overlaat. En weer vroeg Pearl een zeer hoge prijs.

Daar Raffles in ieder geval de nacht in Quebec wilde doorbrengen, liet hij de bagage op het wrakke wagentje laden, waarvoor een sterk paard was gespan-

nen. De oudste zoon van Pearl nam op de bok plaats, die de vorm van een harde, smalle plank had. Pearl knikte zijn begunstigers zwijgend vaarwel toe, en pas, toen het wagentje uit het gezicht was, wreef hij zich in zijn magere handen en stak er een verse pijp bij op. De dag was goed voor hem geweest. Later pas zou blijken hoe goed.

Want, nadat zij ongeveer tien mijlen gereden hadden, werd de toestand van de weg zinderogen beter. Nog een mijl verder bereikten zij een grote parkeerplaats, waar wel honderd auto's stonden. Raffles beval zijn koetsier te stoppen, steeg uit en trok op informatie uit.

Na vijf minuten kwam hij terug en riep :

— Uitstappen, vrienden en zet de koffers maar even langs de weg. Mijn dierbare vriend Pearl Jr. mag terugkeren naar de boerderij van zijn uitgeslagen, vader en wij gaan verder met een auto, die aanstonds hier zal zijn. Wij zijn hier namelijk vlak bij de noordelijke ingang van het Laurentides National Park, een reservaat, dat de Canadese regering hier heeft aangelegd en dat enorm veel toeristen trekt.

Wij zijn hier weer in de beschaafde wereld.

Terwijl Raffles nog sprak, naderde een ruime auto, waarin drie reizigers met hun bagage gemakkelijk een plaats konden vinden.

Om tien uur in de avond bereikten zij Gosford, nog juist bijtijds om de laatste trein naar Quebec te kunnen halen, waar ze moeite hadden nog een goed hotel te vinden.

Het was nog geen half twaalf, toen zij het souper gebruikten, maar dadelijk daarop begaven zij zich, vermoeid door de inspanning van die dag, ter ruste, sliepen onmiddellijk in en werden pas laat in de ochtend van de volgende dag wakker.

Er liepen treinen in overvloed in zuidelijke richting, en om half elf zaten de drie mannen in een eerste klasse cou-

pé van een trein, die enige minuten later naar Sherbrooke aan de grens zou vertrekken.

Raffles en Brand hadden ieder een half dozijn verschillende dagbladen gekocht en lazen deze ijverig door, maar zij konden er geen regel in vinden, die betrekking had op de dood van Wilson en alles, wat daarmee in betrekking stond.

Men leefde nu eenmaal zeer snel in de Verenigde Staten en nu de chef van de gevaarlijke Engelse bende eenmaal dood was, stelde men weinig belang meer in het geval.

John Raffles had, zo dacht men waarschijnlijk, naar Engeland de wijk kunnen nemen en van het ogenblik, dat hij niet meer in de Verenigde Staten vertoefde, behoefde men zich niet meer met hem te bemoeien.

Sinds zijn geheimzinnige verdwijning was er reeds weer een opzienbarende moord gepleegd, die de gemoederen van New York opwond en die opwindung zou zeker wel een volle week aanhouden, zolang het proces in voorbereiding was, en zou duren.

Maar Raffles wist niettemin, dat de politie van New York niet sliep, evenmin als die van Londen.

Van een ding kon hij echter wel zeker

zijn. Men zou er in ieder geval niet op rekenen, dat John Raffles de stoutmoedigheid zover zou hebben gedreven, aanstands weer naar Amerika terug te keren.

Zij konden zich dus betrekkelijk veilig achten, want van een erkenning kon in het geheel geen sprake zijn.

Het was een voortreffelijk ingerichte en snelle trein, welke de drie mannen in ongeveer twee uur naar Sherbrooke bracht, waar tien minuten werd gestopt voor de douane.

Daarop werd de reis voortgezet en de trein snelde in razende vaart door vier staten van Noord Amerika: Vermont, New Hampshire, Massachusetts en Connecticut.

Het was bijna tien uur in de avond, toen de trein eindelijk een der grootste stations van New York binnen reed; de drie mannen hadden het voorlopig einddoel van hun reis bereikt.

Het duurde nog enige tijd voor zij het Sheraton Hotel bereikt hadden, hetzelfde weelderige, zeer dure en geweldig grote hotel, waar niet lang geleden vier logeergasten op brutale wijze waren beroofd, terwijl zij zich kleedden voor het diner.

Een half uur later hadden zij zich ter ruste begeven.

HOOFDSTUK IV

TOEBEREIDSELEN

De volgende dag in de reusachtig grote eetzaal gezeten, hielden Raffles en Brand krijgsraad.

Zij hadden zich in het hotel uitgegeven voor rijke Canadezen, een zekere Merrybone, die met zijn secretaris, House, en zijn chauffeur reisde, en Henderson had zich dus, zoals het een bediende betaamt, op een behoorlijke afstand gehouden.

Brand hield nog een nummer van de New York Globe in de hand, waaruit hij zoeven een kort bericht had voorgelezen en zei toen :

— Het schijnt dus inderdaad, dat dat meisje met de madonna-ogen geen fixe is.

— Daaraan heb ik geen ogenblik getwijfeld, mijn waarde.

— Zij heeft gisteren al weer van zich doen spreken. Het betreft de beroving van een rijke vreemdeling, die zij in haar netten had verstrikt en bedwelmd heeft, waarop handlangers hem alles wat waarde had, ontlastten.

— Ik kan er niets aan doen, Charles, maar ik vind het een tamelijk ordinaire wijze om zijn medemens zo te bestelen.

— Met wat ik kom te vernemen laat zij het niet met dergelijke berovingen. Als er, bijvoorbeeld, een inbraak gepleegd wordt, doet zij wel degelijk mee. Zij treedt in verschillende rollen op en naar het schijnt altijd met groot talent nu en dan, zij is de aanvoerster. Zij bedenkt zelf alle aanslagen en zij onttrekt zich nooit aan het gevaar ; het lieve kind schijnt ook lang niet onbekwaam te zijn in het gebruik van de revolver en eens

moet zij een medeminnares duchtig hebben toegetakeld met een knipmes.

— Dat doet haar weer een weinig in mijn achting stijgen, Charles. Ik ben inderdaad nieuwsgierig met het lieve kind kennis te maken.

— En ik ben er op mijn beurt nieuwsgierig naar, hoe je dat denkt aan te leggen.

— O, er zijn middelen en wegen genoeg, Charles. Wij zouden, bijvoorbeeld, kunnen beginnen met een soort huishoudentje op te zetten en vervolgens een advertentie te plaatsen, waarin wij om een kamenier of dienstmeisje vragen.

— Een huishoudentje, mompelde hij. Wat bedoel je daar eigenlijk mee? Hoe vinden wij een vrouw, die ons behulpzaam wil zijn?

— Kom, kom, Charles, die vrouw is immers al gevonden, antwoordde Raffles glimlachend. Houd je niet voor den domme, als ik je bidden mag. Vele maanden zijn er verstreken, sedert ik je voor het laatst verzocht heb een vrouwenrol te vervullen.

— Maar, lieve hemel, ik ben te oud geworden, Edward, om de rol van een jonge vrouw te vervullen.

— Volstrekt niet. Je gelaat vertoont nog geen rimpels. Het is nog even rond en gevuld. Je ogen hebben niets van hun glans verloren. Je bewegingen zijn nog even lenig en vlug.

— Je zult mij dus ten eeuwige dage in vrouwenkleren laten kruipen?

— Tot je laatste snik, Charles. Ik heb dikmaal een schatrijke dame van vijf en veertigjarige leeftijd nodig, die nog graag jong wil zijn, veel met hare juwelen coquetteert en die een sukkel van een man heeft, die sukkel ben ik.

— Je gaat dus zeker in een hotel wonen of wilt U hier blijven in het Sheratonhotel?

— Neen, Charles, dat is voor mijn doel te bezwaarlijk, maar ik verzeker

je dat ik wel een huis kan krijgen, dat voor mijn doel geschikt is.

— En hoe, als ik vragen mag?

— Om te beginnen kan ik de advertenties in de bladen eens nagaan. Vele Amerikanen verlaten in deze tijd hun land, om een reisje naar Europa te maken, dat somtijds wel een half jaar duurt en niet weinigen verhuren in die tijd, meestal gemeubeld, hun woningen en huizen aan anderen, die van het platteland naar New-York zijn gekomen. Mocht ik echter niets in de krant vinden, dan ben ik er van overtuigd, wel een ruike snuiter te zullen vinden, die bereid is, mij zijn huis voor enige dagen af te staan, als ik hem de toezegging doe, dat ik enige gevaarlijke bandieten onschadelijk wil maken.

— Ik betwijfel het, Edward, maar je zoudt in ieder geval kunnen proberen. Nu alles goed en wel, maar wil je mij eens zeggen, hoe je zult weten, wie het meisje met de madonna-ogen is?

— Mijn waarde Charles, als ik dat niet op het eerste gezicht zie, noem mij dan gerust een ezel en zeg mij de vriendschap op.

— Maar neem eens aan, dat zij de advertentie in het geheel niet onder het oog krijgt.

— Dat kan ik niet aannemen, Charles, om de simpele reden, dat zij en haar kornuiten juist hun bestaan vinden in het goed nalezen van de advertentiëkolommen der bladen.

— Ik voorspel, dat er niets van terecht komt. Je zult alle moeite tevergeefs hebben gedaan, en je zult handen vol geld vruchteloos hebben uitgegeven, alleen maar om het kind met haar onschuldige ogen aan de politie te kunnen overleveren.

— Wie heeft je gezegd, dat ik dat doen wil? Dat ligt volstrekt niet in mijn plan.

— Niet? Maar, mijn hemel, waartoe dient dat dan eigenlijk?

— Wel, om met haar kennis te maken en als het lukt nog met wat anders.

— Wat wil je nu gaan doen?

— Allereerst zorgen voor een huis. Als we dat eenmaal hebben, gemeubeld en wel, volgt de rest vanzelf.

— En waar moet ik mij verkleden? vroeg Brand op jammerende toon.

— Heel eenvoudig, in je logeerkamer.

— Maar men zal mij missen!

— Verbeelding en zelfoverschatting, mijn waarde. Men zal je onder die twaalf honderd logeergasten evenmin missen, als een haar uit een stofzuiger.

Brand stond zwijgend op. Hij begreep wel, dat hij zich in het onvermijdelijke zou moeten schikken en zijn mannelijke waardigheid tijdelijk zou moeten prijs geven. Hij begaf zich dus naar de lift, ging zijn logeerkamer binnen, sloot zorgvuldig de deur, hing een zakdoek over de sleutel en zette zich voor de spiegel, na uit het geheime vak van zijn koffer enige dameskleren te hebben genomen.

Juist wanneer hij klaar was met zijn vermomming, werd er op eigenaardige wijze op de deur geklopt.

Brand schoof de grendels terug, draaide de sleutel in het slot om, en... deinsde verschrikt achteruit. Voor hem stond een heer, die hij volstrekt niet kende, die hij nog nimmer gezien had en hij vroeg zich ontsteld af, hoe deze man op de hoogte kon zijn geweest van de wijze, waarop de Grote Onbekende steeds aanklopte.

Maar het volgende ogenblik duwde de bezoeker hem met zachte dwang in de kamer terug, sloot de deur en zei glimlachend, met gedempte stem:

— Ik merk tot mijn genoegen, Charles, dat mijn vermomming ook tamelijk goed geslaagd is.

— Edward, ben jij het werkelijk? Je lijkt wel een halve voet kleiner te zijn geworden.

— Dat komt, mijn waarde, omdat ik laarzen heb aangetrokken met zeer lage hakken en dunne zolen, en omdat ik een weinig met kromme knieën loop. En dit licht geruite pak, met zijn dwarse strepen, doet mij korter schijnen dan ik werkelijk ben. Ben je gereed?

— Ik ben tot je dienst.

Enige minuten later, toen de beide vrienden geheel gereed waren voor hun onderneming, namen zij plaats in de lift, bereikten zo de geweldig grote vestibule en verlieten deze, zonder dat men enige aandacht aan hen wijdde. Het was een druk uur en reizigers en logeergasten kwamen en gingen bij do-zijnen. Met hun valiezen beladen, stonden zij even later op het trottoir van de Vijfde Avenue en zagen om naar een huurauto. Toen zij er eindelijk een gevonden hadden, lieten zij zich naar 't Central Station rijden en gaven daar hun valiezen in deposito. Aldus bevrijd van hun zware vracht, konden zij zich geheel van hun taak kwijten, het zoeken naar een geschikte woning.

Daartoe gingen zij allereerst een woningbureau binnen en lieten zich aandienen als « De heer en mevrouw Potter uit Philadelphia ».

Zij werden in een groot, goed gemeubileerd kantoor gelaten, waar een zwaarlijvig heer met volkomen kaal hoofd, hen te woord stond.

Toen Raffles gereed was met zijn verhaal en hem had medegedeeld, dat hij een huis zocht, liefst geheel gemeubeld, maar niet al te groot, of wel een gehele verdieping van een flatgebouw, greep de man naar een register, sloeg het zwijgend open en begon ijverig te zoeken, met zijn dikke wijsvinger de regels volgend. Eindelijk scheen hij te hebben gevonden wat hij zocht.

— Ik heb voor u een klein, maar uitmuntend ingericht en van onder tot bo-

ven gemeubeld huis aan het einde van de 22ste straat, dicht bij Birdswalk. Het huis in kwestie behoort toe aan de heer Brooker, een rijke, jonge sportman, die een wereldreis maakt, welke ongeveer een jaar kan duren en in die tijd gaarne zijn huis zou verhuren.

— Wat is de huurprijs?

— Twee duizend dollar.

— Per jaar?

— Pardon, per maand.

Het had weinig gescheeld, of Brand was verontwaardigd opgestoven, maar Raffles bewoog zelfs zijn wimpers niet en hernam :

— Ik geloof, dat men voor dat geld een fraai huis kan hebben, mijnheer, ik ben akkoord het per maand te huren.

— Aangenomen, mijnheer Potter, antwoordde de huizenmakelaar.

Er werd nu een contract opgemaakt, Raffles betaalde twee duizend dollar, hij kreeg de sleutel van het huis mee, benevens die van de bijbehorende garage en een ogenblik later waren de beide vrienden, na hun bagage weer van het station te hebben gehaald, in een taxi op weg naar hun aanwinst.

HOOFDSTUK V

HET MEISJE MET DE MADONNA-OGEN

Toen de jonge man echter eenmaal zijn voeten in het huis had gezet, moest hij erkennen dat de huurprijs weliswaar zeer hoog, maar dat het huis dan ook zeer weelderig en smaakvol ingericht was.

Het was vrij klein, maar bezat toch nog negen kamers, en eigenlijk was het meer een villa, aan alle kanten door een grote tuin omringd, waarvan het geboomte en de planten reeds overal uitbottende knoppen en teer groen gebladerte vertoonde.

Een weinig schuin achter het huis stond de ruime garage, die plaats bood voor wel een half dozijn auto's.

Gelijkvloers in het huis bevonden zich

een grote salon, een huiskamer en een fraai ingerichte werkkamer.

Op de eerste verdieping vond men een biljardzaal, een slaapkamer voor de heer des huizes, met een fraai bewerkt monumentaal bed, een kleine bibliotheek en een tweetal logeerkamers.

Op de tweede en hoogste verdieping eindelijk vond men nog enkele andere vertrekken, die echter weinig gebruikt schenen te worden. Twee ervan waren ingericht op een wijze, die scheen aan te duiden, dat hier bedienden gehuisvest waren geweest.

De jonge sportman was klaarblijkelijk iemand, die over een ruime beurs en veel smaak beschikte en Raffles was

van oordeel, dat hij moeilijk iets geschikt kon vinden dan deze villa, aan alle kanten van de andere huizen in de buurt afgezonderd en in een der deftigste wijken van New-York gelegen.

Zodra de beide mannen zich een weinig geïnstalleerd hadden, werden de verdere noodzakelijke maatregelen genomen.

Er waren kleren en er was zelfs ondergoed nodig, want het meisje met de madonna-ogen was klaarblijkelijk zeer slim en men mocht haar argwaan niet gaande maken vóór de tijd.

En zo kochten de beide mannen een flinke uitzet, die zij in een grote koffer lieten pakken en naar het huis in de twee en twintigste straat lieten zenden.

Vervolgens werd Henderson, die in het Sheratonhotel was achtergebleven, gewaarschuwd door een code-telegram.

Hij moest zich een chauffeursuniform aanschaffen en vervolgens gewapend met zijn legitimatiekaart, welke Raffles hem ter hand had gesteld, de grote en snelle auto van de Grote Onbekende gaan halen bij de garagehouder, bij wie Raffles het voertuig ruim een jaar geleden achtergelaten had.

En daarna was het zaak, het vogeltje in het net te lokken.

Raffles stelde een advertentie van de volgende inhoud op: « Klein, welgesteld gezin uit Philadelphia zoekt voor onmiddellijke indiensttreding, bekwame kamenier van goed uiterlijk, voorzien van goede getuigschriften. Hoog salaris en veel verval. Zich aanmelden bij mevr. Potter, 22ste street, 340. »

En geloof je nu werkelijk, Edward, dat die misdadigster er zal invliegen?

— Als zij die annonce leest, is de kans daarop inderdaad groot, mijn waarde. Uit het hoge loon, het vele verval en de plek, waarop het huis staat, blijkt zo duidelijk als glas, dat het ons goed gaat.

— Maar het zal opvallen, dat wij maar een enkele bediende hebben, die tevens chauffeur is. Dat komt niet voor in deftige huizen.

— Niets belet ons om er nog een paar bedienden bij te nemen. Neem nu de advertentie, Charles, en vraag aan Henderson, zodra hij komt, om haar bij een advertentiebureau, dat hij in de telefoon-gids kan vinden, aan te bieden.

— En wat doen wij intussen?

— Wij zullen in afwachting van de komst van het sluwe deertje een kleine inrichting aanbrengen, waardoor het ons mogelijk is, de gangen van het meisje met de madonna-ogen ook 's nachts na te gaan. Laat Henderson ook naar een verhuurkantoor gaan en zeggen dat hier ook een huisknecht en een kookster, of desnoods een kok kan worden geplaatst.

Henderson verscheen met de auto en de reus zelf was gestoken in een uniform van groen laken met vergulde knopen en die zijn krachtige ledematen voortreffelijk deed uitkomen.

...Onmiddellijk nadat hij zich had aangemeld, werd hij er weer op uitgezonden om de advertentie weg te brengen en naar het verhuurkantoor te gaan.

Maar eerst liet Raffles hem in een tamelijk ver uit de buurt gelegen winkel van elektrische artikelen een paar honderd meter dun geleidingsdraad, kleine porceleinen isolatoren en andere voorwerpen kopen, welke Raffles meende nodig te hebben.

Hiermede gewapend begaven Raffles en Brand zich naar de tweede verdieping en traden daar het vertrek binnen, hetwelk zij voor de kamenier zouden bestemmen.

Raffles begon nu aan een lastig werkje: er moest een alarminrichting bevestigd worden, die volkomen onzichtbaar moest zijn. Heel bovenaan de riggel van de deur, aan de kant van de scharnieren, werd een plakje hout weggesne-

den, niet dikker dan enige millimeters, maar voldoende om er twee koperen contactveren in te bevestigen, die, wanneer de deur gesloten was, enkele millimeters van elkaar verwijderd bleven, maar elkander raakten, ook al werd de deur slechts een handbreed geopend. Van deze contactplaats af, die volkomen onzichtbaar was, voerden de beide zeer dunne geleidingsdraden, welke Brand in de kleur van het plafond van de gang geverfd had, zodat zij volkomen onzichtbaar waren, naar de slaapkamer van het gewaande echtpaar op de eerste verdieping en eindigden daar, lopende door de holle stijl van het monumentale bed, tot aan een wekkerklokje, dat aan de onderzijde van het bed onzichtbaar werd bevestigd, en dat slechts geluid genoeg gaf, om Raffles, die een zeer lichte slaap had, te wekken.

Toen dit werkje gedaan was begon Brand met het ontpakken van het lijfgood, terwijl Raffles zich er mee bezig hield de nagemaakte juwelen te onderzoeken en zijn werkkamer naar zijn smaak in te richten. Henderson keerde even daarna terug van zijn boodschappen en verklaarde, dat het verhuurkantoor nog in de loop van de dag een voortreffelijke keukenmeid, een negerin, en een huisknecht met en jarenlange praktijk zou zenden.

Maar nog was alles niet gereed, want er waren nog zeer veel zaken, die men in een goed geregeld huishouden onmisbaar moest achten; er moesten sigaren, likeuren, wijn in de kelder, en levensmiddelen zijn; verder tafelzilver, tafellinnen, glaswerk, een keukeninstallatie, potten, pannen en een gasfornuis en nog wat van die dingen, die de eigenaar natuurlijk wel bezeten, maar (heel verstandig) opgeborgen had.

In de loop van dezelfde dag nog kwam een zeer dikke negerin, die met een stapel getuigschriften kwam aandragen en die luisterde naar de naam van Sally. Een deftige huisknecht van bij de zestig

volgde. Het tweetal werd onmiddellijk in dienst genomen.

De keukenmeid, nadat zij de vaat gedaan had, zou 's avonds naar huis gaan en met voordacht liet Raffles de oude huisknecht gelijkvloers slapen, in een vertrekje naast de keuken gelegen en daarvan gescheiden door een bijkeuken, zodat de aanwezigheid van de man niet hinderlijk zou zijn, wanneer 's nachts zich iets onverwachts mocht voordoen.

De volgende ochtend liep het huishouden reeds zo geregeld, alsof het jaren zo geweest was.

De advertentie verscheen die ochtend in alle bladen van enige betekenis en nog vóór het twaalf uur was, had zich een half dozijn sollicitanten aangemeld, wier leeftijd schommelde tussen de twintig en dertig jaar. De gewaande mevrouw Potter besteedde een paar minuten aan ieder van de sollicitanten, die ternauwernood tijd kregen om hun getuigschriften te tonen en zij werden een voor een weg gezonden. Om klokslag half een, juist toen de huisknecht de lunch wilde opdienen, werd er opnieuw gebeld en vijf minuten later trad er in het boudoir van mevrouw Potter een jong meisje binnen, bij wier verschijning Brand onmiddellijk en als instinctmatig de zekerheid had: zij is het, dat is het meisje met de madonna-ogen!

Hij wist echter zijn gevoelens volkomen te verbergen en staarde het meisje, dat bescheiden op de drempel van de deur was blijven staan, door zijn schildpadden face à main onderzoekend aan. Daar stond een slank, eenvoudig in het zwart gekleed jong meisje, met een ovaal, heel licht, olijfgroen getint gelaat, waarin twee grote, onschuldige blauwe ogen argeloos de wereld in keken. De lippen waren fraai gevormd, het neusje was klein, de wenkbrauwen waren als met een penseel getrokken. Een ogenblik meende Brand dat hij zich toch vergist moest hebben, dat dit meisje, bijna een kind nog, onmogelijk

de sluwe aanvoerster kon zijn van een bende bandieten, maar bij een nauwkeurige inspectie bespeurde hij om de hoeken van de fraai gevormde mond een trekje, dat hem niet beviel en dat alles behalve onschuldig was, en in de blauwe vergeet-me-niet-ogen had zoeven een glans geflitst, die evenmin van grote onschuld getuigde.

— Hoe is uw naam?

— Elise Maydrift, mevrouw.

— Hoe oud ben je?

— Twee en twintig jaar, mevrouw.

— Heb je in goede huizen gediend?

— Hier zijn mijn getuigschriften, mevrouw.

Het waren een vijftal getuigschriften en zo op het eerste gezicht zagen zij er betrouwbaar uit. Brand hield zich, half met de rug naar het meisje gekeerd, alsof hij een paar van de getuigschriften aandachtig doorlas, maar inderdaad hield hij, met behulp van een zakspiegeltje, dat hij tussen de papieren verborgen had, het meisje nauwkeurig in het oog. Aldus kon hij waarnemen, dat zij onbewegelijk op dezelfde plek bleef staan, maar intussen haar blauwe ogen snel en onderzoekend door het vertrek liet dwalen, alsof zij de waarde van de meubelen taxeerde, om ze tenslotte op de twee brede ramen te vestigen, die tot op de vloer reikten en uitkwamen op een fraai gebeeldhouwd balkon, dat zich aan de zijgevel van het huis bevond.

Bij de minste beweging, welke Brand maakte, herkrepen de ogen een onschuldige uitdrukking en lag er als een waas van argeloosheid verspreid over het ovale, mooie gezichtje. Brand vouwde de getuigschriften op, stak ze het meisje toe, bekeek haar nog eens door het oogglas in schildpad gevat en vroeg toen:

— Zou ik bij deze dames persoonlijk kunnen informeren?

— Zeker, mevrouw, maar u zoudt het

schriftelijk moeten doen, want geen van allen wonen thans in New York.

Brand glimlachte flauwtjes; hij liep er niet in. Natuurlijk bevonden zich in andere steden medeplichtigen, die zijn brief zouden ontvangen en zich zouden haasten de beste inlichtingen omtrent Elise Maydrift te geven.

Hij deed of hij nog even aarzelde en zei toen:

— Je gezicht en je uiterlijk bevallen mij wel. Ik zou het wel eens met je willen proberen, maar mijn man zegt altijd, dat ik zo weinig mensenkennis heb; vóór ik besluit wil ik zijn oordeel eerst eens horen.

Brand drukte op een elektrische belknop en zei tot de huisknecht:

— Vraag eens aan mijnheer Potter of hij een ogenblik hier wil komen.

Perry verwijderde zich, en een ogenblik later trad Raffles, die het meisje reeds had zien binnenkomen, het vertrek binnen, met zijn handen in zijn zakken en een reusachtige sigaar tussen de lippen, die hij er, als het ware aarzelend, uitnam, terwijl hij vragend naar de jonge bezoekster keek.

— Wat is er, Anne? zo wendde hij zich tot zijn gewaande echtgenote.

— Ik wilde wel, dit jonge meisje, Elise Maydrift heet ze, komt zich bij mij aanmelden als kamenier, Douglas. Wat dunkt je, zou ik haar nemen?

— Maar, lieve Anne, laat je mij daarvoor van mijn werk halen? riep mijnheer Potter op knorrige toon. Zijn er getuigschriften? Kun je informaties inwinnen? Ja? Neem dan het meisje, ze is toch mijn kamenier niet.

— He, Douglas, wat ben je weer on aardig, zei Brand met een nuffige beweging van zijn hoofd.

Daarop wendde hij zich weer tot Elise, wier blikken als aangetrokken werden door de schitterende, maar he-

laas valse diamant in de dasspeld van de heer Potter, en zei:

— Dan zal ik maar eens met je proberen, beste kind. Kun je spoedig in dienst komen?

— Als het moet morgen reeds, mevrouw, antwoordde het meisje met de madonna-ogen haastig.

— Zoveel te beter.

Er werd nu nog even over het loon, over de vrije dagen en andere zaken van ondergeschikt belang gesproken, waarop Elise Maydrift afscheid nam

met de belofte, dat zij reeds de volgende dag haar betrekking zou aanvaarden.

Raffles, die het vertrek aanstonds weer verlaten had, na zijn gemelijke opmerking te hebben gemaakt, trad nu weer binnen, en zei:

— Je ziet het, Charles, de opzet van de kleine comédie is niet zo verkeerd geweest. Het lieve kind haast zich in de val te lopen.

— Zou zij het werkelijk zijn?

— Daaraan behoef je geen ogenblik te twijfelen.

HOOFDSTUK VI

DE EERSTE NACHT

De volgende ochtend om negen uur kwam het meisje met de madonna-ogen zich aanmelden om haar betrekking te aanvaarden.

Zij had een klein valies bij zich; haar koffer zou pas over enige dagen komen, zo verklaarde zij.

Perry geleidde haar naar de kamer, welke haar was aangewezen, en daar verkleedde zij zich, om een ogenblik later in een eenvoudig zwart japonnetje te vertonen, met een koket wit mutsje op de blonde haren, en een keurig kantten schortje voor.

Brand gaf haar de nodige aanwijzingen; het kamerkatje bleek zeer schrandere te zijn en verrichtte haar werk naar behoren. Zij had dit werk blijkbaar meer gedaan en ging geruisloos en bescheiden rond door het huis, alsof zij het al jaren niet anders gewend was geweest.

Raffles speelde zijn rol als pas rijk geworden heer uitstekend.

Henderson reed hem een paar uren rond in de fraaie auto, hij lunchte in een duur hotel, 's middags bezocht hij een buitenlandse schilderijen-expositie en in het begin van de avond, na met madame buitenshuis te hebben gedieneerd, ging hij naar het nieuwe gebouw van de U.N.O., van buiten veel gelijkend op een reusachtige, rechtop staande lucifersdoos, dat echter van binnen prachtig is bemetseld met allerlei soorten marmer en betimmerd met kostbare houtsoorten. Om 10 uur waren Raffles en Brand weer thuis.

Zij hadden er voor gezorgd, dat er zeer weinig van waarde in huis was gebleven, of wat dan voor de niet ingewijde van grote waarde moest schijnen, namelijk de nagemaakte juwelen.

Elise scheen zich al helemaal thuis te gevoelen. Zij kwam dadelijk vragen, of mevrouw zich spoedig ter ruste dacht te begeven en bood haar diensten aan, om madame bij het uitkleden behulpzaam te zijn, hetgeen Brand om begrijpelijke redenen van de hand wees.

Het was bijna twaalf uur, toen het gewaande echtpaar zich naar de grote slaapkamer op de eerste verdieping begaf.

Raffles sloot zorgvuldig de deur, en Brand deed hetzelfde met de zijne, die op de gang uitkwam.

Maar de tussendeur was geopend en de beide vrienden konden dus rustig met elkaar praten.

— Ik ben benieuwd wat die sluwe comediant nu eigenlijk van plan is, zei Brand.

— Dat zullen wij misschien vannacht nog wel ontdekken. Meestal maakt zij nog al haast met de tenuitvoerlegging van haar plannen, natuurlijk om te beletten, dat haar meesteres tijd vindt, zich het beroemde meisje met de madonna-ogen te herinneren.

— Je acht het dus mogelijk, dat zij reeds vannacht een poging zal doen, ons te bestelen?

— Dat is volstrekt niet ondenkbaar.

Raffles trok alleen zijn rok uit en ging op de rand van zijn bed zitten, na de beide ramen enigszins te hebben geopend en het licht van de grote lichter te hebben uitgedraaid.

Het vertrek was nu alleen verlicht door een lampje op het nachttafeltje, hetwelk men op de gang, voor de deur staande en door het sleutelgat kijkend, onmogelijk kon zien.

Brand nam naast Raffles plaats en de beide vrienden bereidden zich er op voor, dat zij een poos geduld zouden moeten beoefenen; er kon niets gebeuren... er kon van alles gebeuren, maar hoe lang het zou duren, daarvan hadden zij geen idee. Aldus wachtten zij

Toen keken zij eensklaps elkaar tegelijkertijd aan; hun scherp oor had het zacht gerinkel van de waarschuwingbel onder het bed opgevangen.

Elise had dus haar kamer verlaten...

— Als we nu maar wisten, waar zij naar toe gaat, fluisterde Brand bijna onhoorbaar.

— Dat zullen wij spoedig genoeg weten, mijn jongen, antwoordde Raffles op dezelfde wijze. Heb nog slechts even geduld.

Tien minuten verstreken.

Toen hief Brand verbaasd het hoofd op. Zijn oog was op een zeer kleine groene lamp gevallen, dicht bij een der ramen, bijna vlak onder het plafond aangebracht, en dat zoeven was gaan gloeien.

— Waar komt dat groene licht ineens vandaan? vroeg hij verbaasd.

— Een kleine verrassing voor je, beste jongen, antwoordde Raffles glimlachend. Dat heeft Henderson gisteren, terwijl je een paar uren afwezig was, zo handig aangebracht.

— Maar waarvoor dient het, en waarom brandde het zoeven niet?

— Omdat Elise toen nog niet op de grote trap naar de vestibule liep.

— Wat bedoel je?

— Het is heel eenvoudig. Henderson heeft een van de houten treden losgeschroefd, er een contact onder bevestigd, en daarna de trede weer op haar plaats gelegd, een weinig verend, maar zo gering dat het in het geheel niet opvalt; jij hebt er ten minste niets van gemerkt, en je bent toch wel vier keren de trap op en neer geweest. Bij het neerdrukken van die trede wordt de stroom gesloten en het groene lampje begint te gloeien. Je ziet dat het heel eenvoudig is. Maar eenvoudig of niet, ik weet dat het lieve kind naar beneden is gegaan, en dat waarschijnlijk slechts met het enige doel, de voordeur te openen.

— Zou ze dan de benen willen nemen?

— Neen, Charles, ze zal anderen binnen willen laten! Kijk, de tweede ver-

rassing van Henderson, dat rode lichtje in de andere hoek van de kamer! Zie je het gloeien? Dat staat in verbinding met de huisdeur en het bewijst, dat de jonge dame op dit oogenblik de deur heeft opengedaan. Het is altijd prettig, als men weet wat er in huis gebeurt. En nu snel de gasmaskers voor, want men kan nooit weten waartoe ze hun toevlucht nemen. Zo nodig dan ons bewusteloos gehouden, maar zorg, dat je revolver niet bewusteloos is, en neem haar in je hand! Men kan nooit te voorzichtig zijn! En je pruik weer op, vlug wat!

— Maar laat je nu die bandieten kalm hun gang gaan, als ze er vandoor gaan met je geld?

— Dan hebben zij voor een waarde van nog geen vijf dollar meegenomen!

Juist op dit oogenblik ging het kleine, rode lampje weer uit, ten bewijze, dat de voordeur gesloten werd, en dat de medeplichtigen van het meisje met de madonna-ogen het huis waren binnengetreden, ten minste, wanneer de opvatting van Raffles de juiste bleek te zijn.

Brand had zich zo snel hij kon naar zijn eigen slaapkamer teruggetrokken en daar zijn pruik weer opgezet, waarop hij zich naar bed begaf, maar niet dan nadat hij zijn gelaat voorzien had van het gasmasker en ook het licht in zijn vertrek had uitgedraaid.

Alles was nu in diepe duisternis gedompeld, op het nachtlampje na in de slaapkamer van Raffles.

Maar al bedekte het gasmasker zijn

gelaat, Brand hoorde voortreffelijk en zijn gehoorzenuwen waren nog verscherpt door de spanning, waarin hij verkeerde.

Er verliepen nog ongeveer tien minuten en toen vernam hij zeer zachte schreden in de gang. Er werd iets aan het slot gedaan, maar zo zacht, dat hij het zeker niet gehoord zou hebben als hij geslapen had en daarop klonk er iets als de slagen van een kleine luchtpomp; Raffles had dus wel goed gezien, de bandieten persten stikgas in het vertrek.

Na een kwartier kon Brand zelfs door het masker heen de zwakzure lucht ruiken van het gas, dat zich in het vertrek bevond: de bandieten wilden hun werk zeker goed doen.

Toen werd alles weer stil. Nogmaals verliepen er vijf à tien minuten en Brand waagde het er op even het masker van zijn gelaat te lichten en adem te halen.

Weliswaar was de aanwezigheid van het gas nog merkbaar, ondanks het open raam, maar gevaarlijk was het niet meer.

Brand stond zachtjes op, deed het raam dicht en nauwelijks lag hij weer in bed, na het masker te hebben verstoppt en zijn revolver in de vuist te hebben genomen, of de kruk van de deur werd langzaam omgedraaid en het meisje met de madonna-ogen trad binnen, voorzien van een dievenlantaarn en gevolgd door vier mannen, die alle vier gasmaskers voor hadden.

HOOFDSTUK VII

WIE HET LAATST LACHT...

Enige ogenblikken bleven die vijf personen onbeweeglijk bij de deur staan en keken naar het uitgestrekte lichaam van de gewaande mevrouw Potter in het grote bed, waarvan de lakens en dekens in wanorde waren, alsof de vrouw zich gekronkeld had onder de invloed van het bedwelmende gas.

Brand had zijn hoofd zo op het kussen gelegd, dat zijn gelaat naar de kamer was gericht, zodat hij door zijn halfgesloten oogleden alles nauwkeurig kon waarnemen wat er geschiedde.

Hij zag, hoe Elise naar de tussendeur ging, een blik in het vertrek van Raffles wierp, tevreden knikte en toen op tamelijk luide toon zei:

— Kom er maar in, jongens, de weg is veilig; die oude taart en Potter zelf worden in de eerste uren zeker niet wakker; het middeltje heeft voor de zoveelste maal alweer goed geholpen.

De sluwe dievegge liet geen ogenblik verloren gaan, maar doorzocht haastig het gehele vertrek met een handigheid, die maar al te duidelijk bewees, dat zij het werkje meer bij de hand had gehad.

Zij bleek ook zeer goed te hebben onthouden waar de zogenaamde mevrouw Potter die avond hare juwelen had gelaten, want zij ging aanstonds naar de grote toiletspiegel, zocht even in de tas van haar meesteres naar een sleutel, opende een der laden van de ladenkast, nam er een juwelenkistje uit, opende ook dit met een tweede sleutel en haalde er alles uit, wat ze er in vond.

— Kom eens hier met je tas, Bill! beval zij.

Onmiddellijk trad een der bandieten gehoorzaam naderbij, gewapend met een splinternieuwe lederen portefeuille, welke hij haar geopend voor hield.

Het meisje met de madonna-ogen wierp de juwelen met een onverschillig gebaar in de tas, zocht hier en daar nog enige sieraden bijeen, een gouden broche, een paar kleine oorbellen, voegde die bij het andere en zei daarop tot haar ondergeschikten:

— Nu naar de kamer van de oude Potter; er moet een juwelen doekspeld zijn, een paar gouden manchetknopen, een groot gouden horloge, en nog wat meer van die snorrepijperij.

Zij verdween in de slaapkamer van Raffles, door twee mannen vergezeld, terwijl de anderen achter bleven om een wakend oogje te houden op hun slachtoffer, dat zij bedwelmd meenden te hebben.

Brand hoorde duidelijk hoe in het aangrenzende vertrek een paar laden werden opengetrokken en een kistje werd geopend en weer gesloten, waarop het drietal weer terug keerde. Red Bill deed zijn tas voorlopig dicht.

— Nu naar beneden, jongens! Naar de brandkast! Daar is de aap geborgen! Daar is geld in overvloed!

— Je bent een duivelskunstenaars, meid! riep Red Bill vol bewondering uit. Weet je de lettercombinatie. Ja, natuurlijk...

— Maak je maar niet ongerust. De oude ezel vertrouwde me, alsof ik zijn dochter was! En het zal gemakkelijk gaan, dat verzeker ik je! Kom vlug mee, dan kunnen wij nog vannacht alles in veiligheid brengen op de bekende plek.

Een ogenblik daarna verlieten allen weer het vertrek, nadat zij de ramen, welke zij wijd hadden geopend, hadden gesloten.

Nauwelijks was de deur achter hen dicht gevallen, of Raffles verscheen op de drempel van de tussendeur.

Hij had zijn wijsvinger op de lippen gelegd, en zei fluisterend:

— Trek, zo gauw je kunt, je vrouwenkieren uit, want er zal wel iets gebeuren, waarbij je het gebruik van je benen onbelemmerd nodig zult hebben.

— Wat gaan we doen?

— Hen na natuurlijk! Heb je niet gehoord, dat de jonge dame van plan is het gestolen goed « op de gewone plek » te gaan brengen? Je kunt er wel zeker van zijn, dat daar nog meer is en ik zie niet in, waarom wij niet zouden pogen het daar weg te halen! Maak vlug voort.

Terwijl Brand zo snel hij kon zich onttreed van zijn lastige vrouwenkieren, een pantalon aanschoot en zijn schoenen aantrok, opende Raffles opnieuw voorzichtig het raam van zijn slaapkamer, na alle lichten in de kamer te hebben uitgedraaid en bewoog zijn rechterhand, waarin hij de brandende zaklantaarn had genomen, enige malen op bijzondere wijze heen en weer.

Dat was het sein voor Henderson om zich gereed te houden met de auto.

Raffles behoefde geen vrees te koesteren, dat de wagen al te zeer zou opvallen bij de achtervolging, die nu zou plaats vinden, want het is om twee uur in de nacht in New York even druk als om twaalf.

Daarop sloot hij het venster weer, kleepte zich op zijn beurt geheel aan, drukte een slappe pet op het hoofd, stak zijn masker bij zich, overtuigde zich dat zijn revolver en andere noodzakelijke instrumenten in goede orde waren en bereidde zich daarop er op voor om met Brand weer een poosje zwijgend te wachten op het verdere verloop der dingen, om daarnaar te handelen.

Na verloop van omstreeks een kwartier schenen de bandieten reeds gereed te zijn met hun werkzaamheden in de studeerkamer van de zogenaamde Potter en dat was geen wonder, want Ellise Maydrift had de sleutel in de slaapkamer van haar meester gevonden en daar zij de lettercombinatie wist, had zij niets anders behoeven te doen, dan het slot te verstellen en de kast met de sleutel te openen.

Er klonken zachte voetstappen op de trap en even begon het rode lichtje weer te gloeien, ten bewijze dat Elise de trap weer was opgegaan. Waarschijnlijk moest zij nog iets halen uit haar kamertje.

De twee mannen stonden gereed en nauwelijks ging het groene lampje weer aan als een teken, dat de buitendeur geopend werd, of dezen verlieten op hun beurt haastig het huis, na zich te hebben overtuigd dat de weg veilig was.

Zij zagen het vijftal haastig de straat oversteken en toelopen op een grote, gesloten auto, die schuin tegenover het huis aan de overzijde van de straat stond te wachten.

Zo snel zij konden, liepen zij om het huis heen en daar stond de snelle wagen reeds gereed, met Henderson achter het stuurwiel.

Raffles en Brand sprongen in de wagen, nadat de eerste de reus had toegeroepen :

— Volg die donkergroene limousine, James, maar nader haar niet te dicht, vooral niet, als zij New York mocht verlaten.

Henderson tikte aan zijn pet en op hetzelfde ogenblik zette de auto zich in beweging.

De tocht duurde ongeveer een uur.

De auto verliet echter New York niet, hoewel zij een der buitenwijken bereikte, en Raffles, die de andere auto steeds zoveel mogelijk door de voorruit in het oog had gehouden, zag, dat hij nu stopte voor een kleine, eenvoudige villa, van de weg gescheiden door een grote tuin.

De vijf mensen, die er in hadden gezeten, stapten haastig uit en liepen snel over het tuinpad tot de voordeur van het huis, die door een hunner geopend scheen te worden, zonder dat de anderen een blik terzijde hadden geworpen.

En dat mocht een geluk worden genoemd, want hoewel het donker was, en hoewel Henderson de lichten van zijn

auto gedooft had, kon men de wagen tamelijk duidelijk zien op de brede, op dit punt vrijwel verlaten straatweg.

— Parkeer de auto ergens, James, en voeg je zo snel je kunt bij ons ; wij gaan het huis vast eens verkennen ! beval Raffles, nadat hij en Brand waren uitgestapt.

Zij slopen zo snel ze konden naar de kleine villa, waar juist op de eerste verdieping een tweetal ramen verlicht werden, waarvoor vervolgens de gordijnen werden dichtgeschoven.

Het huis bleek, behalve de voordeur, ook nog een achterdeur te hebben, zoals de beide mannen opmerkten, toen zij er om heen liepen.

Terzijde bevonden zich, met de kozijnen ongeveer op manshoogte, in iedere zijgevel een paar ramen ; voor iemand als Raffles was het dus al zeer gemakkelijk, dit huis binnen te dringen.

Toen Henderson zich dan ook een paar minuten later bij hen voegde, werd aanstonds het aanvalsplan opgemaakt.

Zij zouden eenvoudig door een van de zijramen binnenklimmen en de rest zou waarschijnlijk niet veel om het lijf hebben.

Maar juist toen dit besloten was, hoorden de drie mannen de achterdeur van het huis opengaan en, hoewel zij zo snel ze konden om het huis heenslopen, teneinde te zien wat er gaande was, kwamen zij juist even te laat.

Een man, in wie Brand aanstonds een der bandieten herkende, die zich in zijn slaapkamer hadden bevonden, sprong op een motorrijwiel van het krachtigste type en reed er halsoverkop mee weg.

— Verduiveld, als hij er maar niet met de buit vandoor is ! fluisterde Brand verschrikt.

Maar Raffles haalde de schouders op en zei :

— Ik denk, dat hij alleen de juwelen en het goud dat hij bij ons gestolen heeft, ergens anders gaat heenbrengen. Laat hem zijn gang maar gaan ; er zal hier nog genoeg te vinden zijn !

Zij liepen weer terug naar de zijgevel van het huis en in een oogwenk had Raffles de afsluiting van een der ramen verbroken en konden de drie mannen naar binnen klauteren.

Zij bevonden zich in een zeer smaakvol en rijk gemeubeld vertrek, blijkbaar een soort salon, waar zij zich echter niet ophielden, want zij begrepen wel, dat zij hier niets zouden vinden.

Zij deden allen hun maskers voor en verlieten het vertrek, volgden de gang, gingen de trap op, die naar de eerste verdieping leidde en stonden op het portaal even stil.

Uit een der kamers klonk luid gelach en de stem van het meisje met de madonna-ogen, dat uitriep :

— Het is een goede week voor ons geweest, makkers ! Ik heb hier al honderdveertig duizend dollar geteld !

Het rinkelen van goudgeld bewees Raffles, dat hij onmogelijk een beter ogenblik had kunnen uitkiezen om zijn nachtelijk bezoek hier af te leggen.

— Zet je schouders maar eens even tegen dat paneel, James, fluisterde hij de reus toe.

Henderson nam een aanloopje, drukte even zijn geweldige schouders tegen het deurpaneel en krakend vlogen de dunne planken uit de deurlijst.

Op hetzelfde ogenblik stak Raffles zijn revolver door de opening en bevelend klonk zijn stem :

— Handen omhoog !

Terwijl hij de dodelijk verschrikte bandieten, die om een tafel gezeten waren, met zijn wapen in bedwang hield, opende Brand de deur, door zijn hand door de opening te steken en de sleutel, die van binnen op het slot stak, om te draaien. Daarop traden de drie mannen binnen.

Met van woede vertrokken, bleke gezichten zaten de drie mannen met opgeheven handen om de tafel, in het midden waarvan een grote stapel goudgeld, juwelen en bankbiljetten lag.

Raffles wendde zich tot het meisje, dat met over elkaar geslagen armen hem aanstaarde met ogen, die thans alles behalve op die van een madonna geleken en zei :

— Pardon, schone lieveling, mijn verzoek gold ook u ! Steek je lieve handjes maar eens omhoog ; ik vertrouw je voor geen dollarcent ! Je bent wel een handig kameniertje, maar een even handige dievegge !

— Potter ! riep het jonge meisje met opeengeklemden tanden en een blik van felle haat trof de gemaskerde.

— De naam doet er niet toe, jonge dame ! kwam Raffles spottend. Noem mij zoals je wilt.

Hierop wendde hij zich tot Henderson en zei :

— Bindt die schurken eens even vast, vriend !

Aanstands ging Henderson aan het werk, niet zeer zachtzinnig en hij bond twee van de kerels met de ruggen aan elkaar vast, alsof het spieringen waren, waarop hij het waardige drietal niet bepaald met voorzichtigheid in een hoek van het vertrek neerdrukte.

Met ogen, die brandden van wraakzucht, had het jonge meisje het moeten aanzien, hoe Raffles met nonchalant gebaar alles wat er op tafel lag, in het wijdgeopende valies streek, hetwelk Brand geopend onder de rand hield.

Toen barstte zij met een gillend gelach uit :

— Ellendeling ! Je bent een bedrieger ! Maar lach niet te vroeg ! Je eigen geld en je juwelen, meer dan honderdduizend dollar, zijn al in veiligheid gebracht ! Haha ! dat dacht je niet, is het wel ?

— Pardon, Miss Elise, ik heb de kerel op zijn motorfiets zien wegrijden ! antwoordde Raffles koeltjes, en ik heb hem kalm zijn gang laten gaan, ofschoon ik hem gemakkelijk had kunnen neerschieten, omdat de goede man voor een waarde van hoogstens twintig dollars bij zich had ! Want hoezeer het mij voor je ook leed doet, Miss Elise, de

juwelen waren van glas, de gouden broche van koper, de bankbiljetten van gewoon papier en de paarlen kun je bij iedere handelaar in feestartikelen voor een dollar het ons kopen.

Dit was te veel voor het meisje met de madonna-ogen; als een razende kat vloog zij op Raffles toe en in haar rechterhand glinsterde een spitse dolk.

Maar vóór zij kon toestoten, had Raffles haar reeds bij de pols gegrepen, in zijn ijzeren vuist ontspannen zich haar vingers en de dolk viel op de grond.

— Geen dramatische uitbarstingen, wat ik je bidden mag, Miss Elise! zei Raffles koeltjes. Je hebt er volstrekt geen reden toe, ik laat je vrij! Maar maak geen misbruik van mijn toegeeflijkheid, een tweede maal zou ik waarschijnlijk minder consideratie gebruiken! Maak gauw dat je wegkomt en

tracht iets beters van je leven te maken! Wat die drie bandieten betreft, ik zal even van de telefoon gebruik maken en de politie opbellen. Denk er echter om, dat wij het huis in het oog zullen houden, totdat wij de politie zien voorrijden en doe maar geen poging je volgelingen te bevrijden, want dat zou je toch niet gelukken. Je hebt met een sterke tegenpartij te doen, sterker, dan je nu nog kunt vermoeden! En wees nu zo goed Miss Elise dit huis zo spoedig mogelijk te verlaten; mijn grote vriend hier zal wel zo goed zijn je uitgeleide te doen! En hij zal je dan gezelschap blijven houden, totdat wij zelf buitenshuis zijn, want je mocht zelf eens lust gevoelen de politie te waarschuwen. Het is mij inderdaad een genoeg geweest, lieve schat, kennis met je te hebben mogen maken; je bent werkelijk heel belangwekkend.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Duivel in de Vrouw

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

<p>2001. — Een Millioenen-erfenis
 2002. — De gestolen Dolk
 2003. — Een Inbraak met gevolgen
 2005. — Zonderlinge Epidemie
 2006. — Een droeve Huwelijksdag
 2007. — De Wraak der K. K. K.
 2008. — Twee Doodsvijanden
 2009. — De Meester herleeft
 2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val
 2011. — Raffles en Amor
 2012. — Nicholson juicht te vroeg
 2013. — De Broeder van Nicholson
 2014. — Avontuur in België
 2015. — De Moord in Kamer 13
 2016. — Aan de Marteldood ontsnapt
 2020. — Bloed en Goud
 2021. — De buitenste Duisternis
 2022. — De Waanzinnige
 2023. — De gestolen claim
 2024. — De Bergduivel
 2025. — De Goud-fee
 2026. — Onrust op Holderness Hall
 2027. — Het Geheime Document
 2028. — De Redding van «Goudhaar»
 2029. — «Goudhaar»
 2030. — De Smokkelkoningin
 2031. — De Misgaad in de trein
 2032. — De Revue-Girl
 2033. — Professor Shirley
 2034. — De Kit van Wong Li
 2035. — De Gewaande Radjah
 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad
 2037. — De Duivels van de Gele Zee
 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi
 2039. — Vijftig tegen één
 2040. — Ilona, de avonturierster
 2041. — De Kelder des Doods
 2042. — De onverwachte terugkeer
 2043. — Rode Bill krijgt een lesje
 2044. — De Stem van het Verleden
 2045. — Zwarte Anna
 2046. — Het Juweel van Prins Omar
 2047. — Gevaarlijk spel
 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank
 2049. — De Bende van Myra Bonati
 2050. — Merry-Kid de verlikker
 2051. — Het Verlaten Slot
 2052. — De Riolen van Parijs
 2053. — Rovers en Verraders
 2054. — Een documentenjacht
 2055. — De Verijdelde Ontvoering
 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten
 2057. — Een Mislukte Samenwerking
 2058. — De Kooi des Doods
 2059. — Jacht op Fortuin
 2060. — De Gouden Wisselbeker
 2061. — Een Fatale Vrouw
 2062. — Een moderne Blauwbaard
 2063. — Een Geheimzinnige Moord
 2064. — Een Spaans Drama
 2065. — Een merkwaardige diefstal
 2066. — Spoken op Marshy Manor
 2067. — Chantage en Hypnose
 2068. — De Lokstem van het Goud
 2069. — Het Geheim van de Boekenkist
 2070. — Het Revolutie Complot
 2071. — Het Verlaten Huis
 2072. — Het Spel met de Dood
 2073. — Het Verstoorde Feest
 2074. — Russisch Goud
 2075. — Een Moderne Robinson
 2076. — De Moord in Fenchurch Street
 2077. — Het Vioolwonder</p> | <p>2078. — De Raadselachtige Moord
 2079. — Een Avontuur in China
 2080. — De Verborgen Schat
 2081. — De Chinese Schatkamer
 2082. — De Bende van de Gouden Ster
 2083. — Sensatie in de Opera
 2084. — De Folterkelder
 2085. — De Bedrieger bedrogen
 2086. — De Geheimen van Parijs
 2087. — Speelzucht en Misdaad
 2088. — De Diamanten Spin
 2089. — Een duivelse Uitvinding
 2090. — Parijse Autobandieten
 2091. — Het Trio Desmond
 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
 2093. — Als het Goud lokt
 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
 2095. — Wie was de Derde Man?
 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
 2097. — De Ontvoerde Diplomaat
 2098. — Rumoer om de Derby
 2099. — Gevaren van de Wereldstad
 2100. — Moderne Piraten
 2101. — Het Filmkasteel
 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 2103. — Een Onderaards Drama
 2104. — De Verzonken Metropolis
 2105. — De Vreemde Chauffeur
 2106. — De Moord in het Cabaret
 2107. — De Negende Steen
 2108. — Onraad in Hollywood
 2109. — Ossenkop; gang 5
 2110. — De Bende van de «De Ratten»
 2111. — Het Avontuur in Hollywood
 2112. — De Bende van de Gouden Spin
 2113. — Irma Sandrina
 2114. — In de val gelokt
 2115. — Om een kwart miljoen dollars
 2116. — De Giftgas-centrale
 2117. — Een mislukte ontvoering
 2118. — De Verdwenen Kleindochter
 2119. — Helicopter-bandiet
 2120. — De Verraderlijke Huisknecht
 2121. — Vrouwelijk Lokaas
 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 2123. — In het Hol van de Leeuw
 2124. — Een Patient verdween
 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 2126. — De pseudo uitvinder
 2127. — De Zwarte Kaper
 2128. — Moderne Schatgravers
 2129. — Liefde en Kunst
 2130. — De Moord in Kew Gardens
 2131. — De Tijdbom
 2132. — Antiquiteiten en Liefde
 2133. — De Verijdelde Ontvoering
 2134. — Drie Hotelratten
 2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
 2136. — De Bloedraad
 2137. — Een merkwaardig Duel
 2138. — Giftgasbandieten
 2.139. — Een wanhopige ontsnapping
 2.140. — De Erfenis der Caraïben
 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
 2.142. — Het einde van een schurk
 2.143. — In het barre Noorden
 2.144. — Misdadige Onschuld</p> |
|---|---|

IN VOORBEREIDING :

2145. — De Duivel in de Vrouw
 2146. — Het Spook van Sèvres